

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Obdo/23/2025
Identifikačné číslo spisu:	3720200118
Dátum vydania rozhodnutia:	28.05.2026
Meno a priezvisko:	Mgr. Soňa Pekarčíková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2026:3720200118.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Sone Pekarčíkovej a členiek senátu JUDr. Beaty Miničovej a JUDr. Jaroslavy Fúrovej, v spore žalobcu: PURUS, spol. s r.o., so sídlom Pod Lachovcom 1727/55, Púchov, IČO: 31 643 451, zastúpený Advokátska kancelária JUDr. Pavel Loduha, s.r.o., so sídlom Slovenských partizánov 1131/51, Považská Bystrica, IČO: 50 469 258, proti žalovanému: Ministerstvo zdravotníctva Slovenskej republiky, so sídlom Limbová 2, Bratislava - mestská časť Nové Mesto, IČO: 00 165 565, v konaní o zaplatenie 57.604,23 eura s príslušenstvom, vedenom na Mestskom súde Bratislava III pod sp. zn. 26Cb/76/2020, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo dňa 19. novembra 2024, č. k. 2Cob/140/2022-254, takto

rozhodol:

I. Dovolanie žalobcu o d m i e t a .

II. Žalovanému p r i z n á v a nárok na náhradu trov dovolacieho v rozsahu 100 %.

Odôvodnenie

1. Krajský súd v Bratislave (ďalej aj „odvolací súd“ alebo „krajský súd“) prvým výrokom dovolaním žalobcu napadnutého rozsudku zo dňa 19.11.2024, č. k. 2Cob/140/2022-254, potvrdil rozsudok Okresného súdu Bratislava III č. k. 26Cb/76/2020-188 zo dňa 9.3.2022. Druhým výrokom žalovanému priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

2. Okresný súd Bratislava III (ďalej aj ako „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) rozsudkom č. k. 26Cb/76/2020-188 zo dňa 9.3.2022 žalobcu zamietol a žalovanému priznal náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

2.1. Súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že podanou žalobou sa žalobca domáhal, aby súd zaviazal žalovaného na zaplatenie istiny vo výške 57.604,23 eura s príslušenstvom. Žalobu odôvodnil tým, že Ministerstvo zdravotníctva Slovenskej republiky dňa 9.2.2015 vydalo Výzvu na predkladanie žiadostí o nenávratný finančný príspevok (NFP) „Zabezpečenie adekvátneho prístrojového vybavenia ambulantných a zdravotníckych zariadení s prednostným zameraním na prevenciu a podporu zdravia pri ochoreniach skupiny 5“. Žalovaný svojím rozhodnutím č. Z37253-2015-OPP zo dňa 25.8.2015 žiadosť schválil a konštatoval, že žalobca ako žiadateľ splnil všetky podmienky dané výzvou a zákonom. Na základe schválenej žiadosti došlo medzi účastníkmi k uzavretiu

zmluvy o poskytnutí NFP dňa 29.9.2015 a žalovaný žalobcovi celkovo vyplatil spolu sumu 543.170,01 eura. Žalovaná istina predstavuje nárok na doplatok. Žalovaný listom zo dňa 25.3.2019 oznámil, že pri dodatočnom overení podmienok poskytnutia pomoci bolo zistené, že žalobca nedisponuje povolením na prevádzkovanie zdravotníckeho zariadenia v zmysle § 11 ods. 2 písmeno a) zákona č. 578/2004 Z. z. a nie je ani poskytovateľom zdravotníckej starostlivosti. Žalovaný odstúpil od zmluvy listom zo dňa 25.3.2019, ktoré odstúpenie žalobca považuje za neplatné.

2.2. Súd prvej inštancie konštatoval, že v súdnej veci je spornou otázkou, či žalovaný bol oprávnený odstúpiť od zmluvy o NFP, keďže podľa tvrdenia žalobcu tento neporušil zmluvné podmienky o poskytnutí o NFP uvedené v bode B) Výzvy, a teda žalobca je oprávneným žiadateľom. Súd dospel k záveru, že v danom prípade sporové strany uzatvorili medzi sebou nepomenovanú zmluvu, na základe ktorej bol žalobcovi poskytnutý nenávratný finančný príspevok na realizáciu aktivít projektu, ktorý bol predmetom schválenia žiadosti o nenávratný finančný príspevok, pričom projekt žalovaného bol spolufinancovaný z Európskeho fondu regionálneho rozvoja. Ministerstvo financií SR (ako certifikačný organ) v liste zo dňa 12.4.2016 v Oznámení o výsledku overenia súhrnnej žiadosti o platbu vyradilo žiadosť spoločnosti projektu Modernizácia polikliniky PURUS. V liste zo dňa 12.12.2016 v nadväznosti na overenie Súhrnnej žiadosti o platbu uviedlo, že uvedený prijímateľ nedisponuje povolením na prevádzkovanie zdravotníckeho zariadenia a nie je ani poskytovateľom zdravotníckej starostlivosti, čím nie je naplnená základná podmienka oprávnenosti Prijímateľa z Výzvy OPZ 2015/2.1/01, t.j. že oprávneným žiadateľom má byť vlastník/správca/nájomca zdravotníckeho zariadenia v zmysle zákona č. 578/2004 Z.z. a Vyhlášky MZ SR č. 770/2004.

2.3. Za rozhodujúce súd považoval výklad Výzvy bodu B), či oprávnený žiadateľ musí byť poskytovateľ zdravotnej starostlivosti v zmysle zákona č. 578/2004 Z. z.

2.4. Zdôvodnil, že výzva v bode B) Podmienky poskytnutia pomoci vyjadruje možnosť voľby z dvoch alebo viacerých vypočítaných eventualít, resp. aby predpokladaný právny následok vyplýval vždy z každej takejto alternatívy samostatne, čo je vyjadrené rozlučovacou spojkou "alebo", t. j. umožňuje voľbu z viac než dvoch možných hypotéz. Podľa súdu prvej inštancie treba vychádzať aj z úvodnej časti bodu Oprávnený žiadateľ, kde je uvedené: Oprávneným žiadateľom je vlastník/správca/nájomca zdravotníckeho zariadenia s odkazom na zákon č. 578/2004 Z.z., teda požiadavka, aby oprávnený žiadateľ spĺňal podmienky v zmysle zákona č. 578/2004 Z.z. je podľa súdu prvej inštancie zrozumiteľne vyjadrená. Okresný súd skonštatoval, že žalobca nebol oprávneným prijímateľom, žalovaný podľa čl. 9 bodu 2.4. písm. k) Všeobecných zmluvných podmienok k Zmluve o NFP platne odstúpil od zmluvy, preto súd nemohol žalobe vyhovieť. Žalovanému, ktorý mal vo veci plný úspech, priznal proti žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

3. Krajský súd v Bratislave dovolaním žalobcu napadnutým rozsudkom zo dňa 19. novembra 2024 potvrdil rozsudok Okresného súdu Bratislava III zo dňa 9. marca 2022.

3.1. Odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že možno súhlasiť s odvolateľom, že uzatvorení zmluvy o poskytnutí NFP predchádzalo posúdenie žiadosti žalobcu, pričom žalovaný dňa 25.8.2015 vydal Rozhodnutie o schválení žiadosti. Vydané rozhodnutie, ako aj uzatvorenie zmluvy však nebránilo tomu, aby boli kontrolované procesy a postupy zo strany riadiaceho orgánu (žalovaného) certifikačným orgánom, ktorým je Ministerstvo financií SR. Na tento proces nemá vplyv vydané Rozhodnutie o schválení žiadosti, súd v tomto konaní rozhodnutie nepreskúmava, iba posudzuje, či zistené nedostatky mohli byť dôvodom na odstúpenie od zmluvy. Kompetencia riadiaceho orgánu nevyklučuje možnosť, že certifikačný orgán posúdi podmienky inak, ako to urobil poskytovateľ, ktorý je zároveň riadiacim orgánom. V opačnom prípade by bola popretá kontrolná funkcia certifikačného orgánu.

3.2. Odvolací súd zhodne so záverom súdu prvej inštancie uviedol, že rozhodujúci bol výklad Výzvy na predkladanie žiadosti o nenávratný finančný príspevok: OPZ 2015/2.1/01 (ďalej iba Výzva), bod B. 1 z hľadiska, či prijímateľ, t. j. žalobca musí disponovať povolením na prevádzku zdravotníckeho zariadenia. Má za to, že výzva jasne definuje, že oprávneným prijímateľom v rámci predmetnej výzvy môže byť iba vlastník/správca/nájomca zdravotníckeho zariadenia. Pojem zdravotnícke zariadenie uvedený v texte výzvy je bližšie špecifikovaný odkazom na poznámku pod čiarou, kde je uvedený priamo odkaz na zákon č. 578/2004 Z.z. o poskytovateľoch zdravotnej starostlivosti, zdravotníckych pracovníkoch, stavovských organizáciách v zdravotníctve a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších

predpisov a § 10 ods. 2 vyhlášky Ministerstva zdravotníctva Slovenskej republiky č. 770/2004 Z.z. z 20.12.2004, ktorou sa ustanovujú určujúce znaky jednotlivých druhov zdravotníckych zariadení v znení neskorších predpisov. Predmetom zákona č. 578/2004 Z.z. sú poskytovatelia zdravotnej starostlivosti, ktorí poskytujú zdravotnícku starostlivosť v zdravotníckom zariadení, na základe povolenia vydaného za určitých podmienok (§ 12). Zákon jasne definuje, že zdravotnícke zariadenia možno prevádzkovať len na základe povolenia; povolenia sa vydávajú na zdravotnícke zariadenia a) ambulantnej zdravotnej starostlivosti, b) ústavnej zdravotnej starostlivosti a zároveň povolenie nemožno previesť na inú fyzickú osobu alebo právnickú osobu. V zmysle toho zdravotnícke zariadenie je možné vlastniť, pokiaľ takým zariadením (resp. povolením pozn. dovol. súdu) žiadateľ disponuje. Infraštruktúra žiadateľa sa stáva súčasťou zdravotníckeho zariadenia podľa zákona č. 578/2004 Z.z., na základe jemu vydaného rozhodnutia o povolení na prevádzku zdravotníckeho zariadenia ambulantnej zdravotnej starostlivosti v zmysle vyššie uvedeného zákona. Podľa odvolacieho súdu dospel súd prvej inštancie k správne mu záveru, že požiadavka, aby oprávnený žiadateľ spĺňal podmienky v zmysle zákona č. 578/2004 Z.z. je zrozumiteľne vyjadrená a ak žalobca túto podmienku nespĺňal, čo konštatoval certifikačný orgán v rámci svojej kompetencie, odstúpenie zo strany žalovaného podľa článku 9 bodu 2.4 písm. k) Všeobecných zmluvných podmienok k Zmluve o poskytnutí NFP bolo vykonané platne. Uzavrel, že v tomto prípade možno zistené porušenie považovať za nezrovnalosť v zmysle článku 2 Nariadenia Rady (ES) č. 1083/2006 v platnom znení a predstavuje podstatné porušenie zmluvy o poskytnutí NFP. Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP potvrdil a žalovanému proti žalobcovi priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

4. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal v zákonom stanovenej lehote dovolanie žalobca (v ďalšom texte tiež ako „dovolateľ“ tvrdiaci prípustnosť svojho dovolania v zmysle ust. § 421 ods. 1 písm. a), b) a c) CSP. Svoje dovolanie v lehote doplnil podaním na č. l. 287 spisu.

4.1. Namieta, že vo veci rozhodujúce súdy svoje právne posúdenie nesprávne založili na tej skutočnosti, že vo výzve v bode B) ods. 1 je uvedený odkaz na zákona č. 578/2004 Z.z. a z tohto zákona vyplýva, že zdravotnícke zariadenie možno považovať len na základe povolenia.

Pre rozhodnutie vo veci kľúčovou právnou otázkou je podľa dovolateľa posúdenie, či oprávnenou osobou v zmysle Výzvy OPZ 2015/2.1/01 zo dňa 9.2.2015 bod B) ods. 1 je právnická osoba - vlastník ambulantného zariadenia ako poskytovateľ zdravotníckeho zariadenia alebo aj vlastník v priamom nájomnom vzťahu so samotnými poskytovateľmi ambulantnej zdravotnej starostlivosti. (min. 5 a Viac samostatných funkčných ambulancií), teda otázka:

Je oprávnenou osobou, resp. oprávneným žiadateľom v zmysle výzvy OPZ 2015/2.1/01 zo dňa 9.2.2015 bod B ods. 1 aj právnická osoba, ktorá je vlastníkom ambulantného zdravotníckeho zariadenia (ktorý nedisponuje povolením na prevádzkovanie zdravotného zariadenia podľa § 11 ods. 2 písm. a) zákona č. 578/2004 Z.z.) a je zároveň v priamom zmluvnom nájomnom vzťahu so samotnými poskytovateľmi ambulantnej zdravotnej starostlivosti?

Dovolateľ má zato, že prijímateľ nemusí byť v prípade, že je podľa bodu 1 písm. a) ods. ii „v priamom zmluvnom nájomnom vzťahu so samostatnými poskytovateľmi zdravotnej starostlivosti aj sám poskytovateľom, resp. prevádzkovateľom zdravotnej starostlivosti.“ Odvolací súd v bode 44. uvádza: „Zákon jasne definuje, že zdravotnícke zariadenie možno prevádzkovať len na základe povolenia“ a ďalej píše: „V zmysle toho, zdravotnícke zariadenie je možné vlastniť, pokiaľ takýmto zariadením (správne asi malo byť povolením) žiadateľ disponuje.“ Žalobca má za to, že je rozdiel medzi prevádzkovateľom a vlastníkom zdravotníckeho zariadenia. V samotnej výzve nie je nikde uvedené, že má ísť o totožnú osobu, to znamená, že vlastníkom zdravotníckeho zariadenia bude jedna osoba a prevádzkovateľom, v tomto prípade ambulancie, bude osoba, ktorá má na toto zdravotnícke zariadenie povolenie.

4.2. Dovolateľ ďalej vytyká odvolaciemu súdu, že tento bez významu na právne posúdenie veci vyhodnotil aj tvrdenie dovolateľa, že v tomto prípade je potrebné použiť aj interpretačné pravidlá podľa § 266 ods. 4 Obchodného zákonníka. Namieta, že jediný dôvod odstúpenia od zmluvy vidí žalovaný v tom, že dovolateľ nedisponuje povolením na prevádzkovanie zdravotného zariadenia podľa § 11 ods.2 písm. a) zákona č. 578/2004 Z.z.. V zmysle tohto ustanovenia samosprávny kraj vydáva povolenie na prevádzkovanie ambulancie. V danom prípade takýmito povoleniami disponujú poskytovatelia ambulantnej zdravotnej starostlivosti (5 a Viac funkčných ambulancií), a to do dnešného dňa, ktoré sú v

priamom zmluvnom, nájomnom vzťahu s dovolateľom.

Samotné odstúpenie od zmluvy je odôvodnené čl. 9 bod. 2.4. písm. k) prílohy č. 1 Všeobecné zmluvné podmienky. Podľa čl. 9 bod. 2.4. písm. k) : „Porušenie, ktoré je považované za nezrovnalosť v zmysle čl. 2 ods. 7 Nariadenia Rady (ES) č. 1083/2006 v platnom znení a poskytovateľ stanoví, že takáto nezrovnalosť sa považuje za podstatné porušenie zmluvy.

Dovolateľ ďalej uvádza, že nezrovnalosťou je akékoľvek porušenie ustanovení práva spoločenstva, ktoré vyplýva z konania alebo opomenutia. V čom však spočíva dovolateľove konanie alebo opomenutie konania už žalovaný podľa žalobcu neuvádza.

V tomto prípade je podľa dovolateľa rovnako dôležité, že nedošlo ani k porušeniu rozpočtu Európskej únie. Nenávratné finančné prostriedky boli investované v súlade s cieľom žalovaného, čo bolo potvrdené vykonanými kontrolami. Dovolateľ splnil všetky pokyny žalovaného a hlavný efekt NFP bola rekonštrukcia a modernizácia zariadení ambulantnej zdravotnej starostlivosti. Nájomné zmluvy dovolateľa s poskytovateľmi ambulantnej zdravotnej starostlivosti sú dodnes platné, od poskytnutia NFP im nebola výška nájomného ani raz zvýšená a hlavné benefity a zisky z NFP majú poskytovatelia a v neposlednom rade samotný pacient.

Záverom dovolateľ konštatuje, že splnil všetky podmienky a ciele poskytnutia NFP, nepoškodil rozpočet Európskej únie ani Slovenskej republiky a keby si súdy teoreticky osvojili názor Ministerstva financií SR, tak predsa výklad samotnej Výzvy zabezpečil žalovaný, ktorý žalobcu uznal za oprávneného prijímateľa (ROZHODNUTIE zo dňa 25.8.2015). Dovolateľ má teda za to, že dôvod na odstúpenie od zmluvy neexistuje. Dôvod, ktorý použil žalovaný je podľa žalobcu neurčitý a nie sú preukázané porušenia uvedené v čl. 2 ods. 7 Nariadenia Rady ES č. 1083/2006. Odstúpenie od zmluvy tak dovolateľ považuje za neplatné.

4.3. Žalobca navrhol, aby dovolací súd v zmysle ust. § 449 ods. 3 CSP rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 2Cob/140/2022-254 zmenil tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 57.604,23 eura s 8 % - ným úrokom z omeškania od 25.3.2019 do zaplatenia, všetko do 15 dní od doručenia tohto rozhodnutia a žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Alternatívne, aby dovolací súd rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 2Cob/140/2022-254 zrušil a vec mu vrátil podľa § 450 CSP na ďalšie konanie.

5. Žalovaný vo svojom vyjadrení k dovolaniu žalobcu uviedol, že krajský súd sa v rozsudku vysporiadal so všetkými podstatnými argumentmi žalobcu uvedenými v dovolaní, pričom uviedol, ako posúdil jednotlivé skutkové zistenia, akú právnu úpravu na ne aplikoval, ako ju interpretoval a aké právne závery vyvodil. Právne posúdenie súdu považuje za správne a rozsudok za preskúmateľný, presvedčivý a zákonný. S poukazom na všetky vyššie uvedené skutočnosti navrhol, aby dovolací súd dovolanie podľa § 447 ods. 1 CSP odmietol, resp. podľa § 448 CSP ako nedôvodné zamietol.

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 CSP), po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu, v neprospech ktorej bolo napadnuté rozhodnutie vydané, zastúpená v dovolacom konaní v súlade so zákonom, bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 CSP a contrario) preskúmal vec a dospel k záveru, že dovolanie žalobcu je potrebné odmietnuť.

7. Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP). To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

8. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f) CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní zákonu zodpovedajúcim spôsobom, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a v dovolaní náležite vymedziť dovolací dôvod (§ 420 CSP alebo § 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 CSP a § 432 ods. 1 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie

nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

Prípustnosť dovolania v zmysle ust. § 421 ods. 1 CSP

9. Dovolanie prípustné podľa § 421 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (ust. § 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (ust. § 432 ods. 2 CSP).

Dovolateľ v danom prípade vymedzí dovolací dôvod uvedením právneho posúdenia veci, ktoré pokladá za nesprávne a bližšie špecifikuje, v čom má spočívať ním namietaná nesprávnosť právneho posúdenia. V tejto súvislosti sa rozhodovacia prax Najvyššieho súdu SR ustálila na názore, v zmysle ktorého samotná polemika s dovolaním napádaným rozhodnutím, prosté spochybňovanie správnosti tohto rozhodnutia alebo prípadná kritika ním zvoleného prístupu pri právnom posudzovaní veci významovo nezodpovedá kritériám vymedzeným v ustanovení § 432 ods. 2 CSP, resp. § 421 ods. 1 CSP (napr. NS SR 9Cdo/230/2021). Ako však v naznačenej súvislosti zdôrazňuje Ústavný súd SR, najvyšší súd sa v súvislosti s posudzovaním dovolacej právnej otázky nemôže zamerať výhradne na jednu vetu (ktorá bola prípadne v dovolaní označená dovolateľom ako právna otázka) a izolovať sa od toho, ako bol vymedzený dovolací dôvod, pretože právna otázka podľa ustanovenia § 421 CSP a dovolací dôvod (nesprávne právne posúdenie) podľa § 432 CSP predstavujú „spojené nádoby“. Prípustnosť dovolania sa teda nemôže posudzovať len na základe toho, ako bola dovolateľom táto prípustnosť formálne vymedzená v konkrétnom riadku podania a je potrebné vziať do úvahy aj dovolací dôvod a vyabstrahovať z neho právnu otázku podľa § 421 a až potom možno posúdiť, či napĺňa niektoré z písmen predmetného ustanovenia. Je teda potrebné pokúsiť sa autenticky porozumieť dovolateľovi a jeho textu ako celku, no na druhej strane nedotvárať vec na úkor procesnej protistrany. Inak povedané, úlohou Najvyššieho súdu SR nie je „hádať“, čo dovolateľ povedal, ale ani vyžadovať dokonalú formuláciu dovolacej otázky (ÚS SR I. ÚS 336/2019).

10. V súvislosti s posúdením prípustnosti dovolania podaného podľa § 421 ods. 1 písm. a/ CSP poukazuje dovolací súd na nález Ústavného súdu z 9. júna 2020, sp. zn. I. ÚS 51/2020, v ktorom ústavný súd poukazuje na potrebu citlivého prístupu pri posudzovaní, či je dovolací dôvod daný v tom zmysle, že dovolací súd nie je vymedzením prípustnosti viazaný a skúma ju sám, nakoľko nemôže byť viazaný tým, o ktorý prípad právnej otázky podľa § 421 ods. 1 CSP oprel dovolateľ prípustnosť dovolania. Dovolací súd v súlade so záverom Ústavného súdu SR v jeho rozhodnutí sp. zn. III. ÚS 76/2021, preskúmal judikatúru najvyššieho súdu, avšak nenašiel žiadne svoje rozhodnutie (ustálenú prax), v ktorom by predmetná dovolateľom nastolená otázka, bola posudzovaná rozdielne so záverom krajského súdu. A nenašiel ani také svoje rozhodnutie (ustálenú prax), s ktorým by bola otázka posudzovaná totožne so záverom krajského súdu.

V dôsledku uvedeného najvyšší súd dospel k záveru, že je daná prípustnosť dovolania podaného dovolateľom podľa § 421 ods. 1 písm. b/ CSP, keďže podľa dovolateľa napadnuté rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci, pričom rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá ešte nebola v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu vyriešená.

11. Dôvod prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. b/ CSP predpokladá, že právnu otázku dovolací súd dosiaľ neriešil a je tu daná potreba, aby dovolací súd ako najvyššia súdna autorita túto otázku vyriešil. Právna úprava účinná od 1.7.2016, dáva dovolaciemu súdu právomoc rozhodnúť o tom, či ide o otázku zásadného právneho významu, ktorá nebola dosiaľ riešená. Základným predpokladom prípustnosti dovolania je, že dovolací súd vo svojej rozhodovacej činnosti, doposiaľ neposudzoval právnu otázku nastolenú dovolateľom (t. j. právne posúdenie veci odvolacím súdom, s ktorým dovolateľ nesúhlasí). Zároveň platí, že právna otázka, ktorú má dovolací súd vo svojom rozhodnutí riešiť, musí byť rozhodujúca (kľúčová) pre rozhodnutie vo veci samej. To znamená, že dovolací súd nemôže riešiť hypotetické otázky, ktoré nemajú, resp. v ďalšom konaní nemôžu mať vplyv na meritorne rozhodnutie, a ani akademické otázky, ktoré nemajú vôbec súvis s rozhodovaným sporom. (obdobne v 5Obdo/9/2023).

12. Dovolací súd prioritne uvádza, že právnou otázkou, ktorá je rozhodujúca pre splnenie zákonnej podmienky prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 CSP, sa rozumie otázka hmotnoprávna - ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine - ako aj otázka procesnoprávna, ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení (k tomu viď aj 3Cdo/158/2017). Zároveň právnou otázkou (od ktorej vyriešenia záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu) je potrebné koncipovať jednak spôsobom uvedeným v ustanovení § 432 ods. 2 CSP, no zároveň aj dostatočne všeobecným spôsobom tak, aby vôbec bolo možné konštatovať, že vo vzťahu ku konkrétnej otázke skutočne existuje alebo neexistuje ustálená/rozdielna rozhodovacia prax dovolacieho súdu. Dovolací súd v tejto súvislosti poukazuje na záver vyslovený ústavným súdom v uznesení z 15. apríla 2020, sp. zn. III. ÚS 123/2020, v zmysle ktorého „podľa názoru ústavného súdu už zo samotného znenia § 421 CSP je možné vyvodiť, že vzhľadom na skutočnosť, že od vymedzenia právnej otázky sa odvíja dovolací prieskum, a to v rozsahu, či sa od nej odvolací súd v rámci jej vyriešenia odklonil, riešil ju rozdielne alebo ju ešte neriešil, je pri jej formulácii nevyhnutný predpoklad jej zovšeobecnenia“ (viď bod 25. predmetného uznesenia). Argumentácia žalobcu obsiahnutá v jeho dovolaní, napriek snahe o jej všeobecnú formuláciu, predmetný atribút zovšeobecnenia nespĺňa. Otázka, ktorej vyriešenia sa žalobca domáha, je výlučne otázkou individuálneho právneho posúdenia prejednávanej veci, odrážajúcim sa výlučne v zistenom skutkovom stave veci.

Dovolací súd pripomína, že vzhľadom na to, že odpoveď na právnou otázku, od ktorej malo závisieť rozhodnutie odvolacieho súdu a ktorá nebola dovolacím súdom ešte vyriešená, je výsledkom výkladu Výzvy OPZ 2015/2.1/01 zo dňa 9.2.2015, nejde o taký charakter otázky, ktorú mal na mysli zákonodarcu v § 421 ods. 1 písm. b) CSP. K tomu dovolací súd len poznamenáva, že samotný výklad Výzvy OPZ 2015/2.1/01 zo dňa 9.2.2015 a v nej dojednaných pojmov, ako aj naplnenie predpokladov ich existencie, či posúdenie povahy týchto úkonov, predstavuje zisťovanie obsahu výzvy ako súčasť skutkového stavu veci, a teda nejedná sa o preskúmavanie správnosti alebo nesprávnosti právneho posúdenia veci odvolacím súdom.

13. Najvyšší súd považuje za podstatné tiež zdôrazniť, že dovolateľ nastolil svoju dovoláciu otázkou nasledovne: „Je oprávnenou osobou, resp. oprávneným žiadateľom v zmysle výzvy OPZ 2015/2.1/01 zo dňa 9.2.2015 bod B ods. 1 aj právnická osoba, ktorá je vlastníkom ambulantného zdravotníckeho zariadenia (ktorý nedisponuje povolením na prevádzkovanie zdravotného zariadenia podľa § 11 ods. 2 písm. a) zákona č. 578/2004 Z.z.) a je zároveň v priamom zmluvnom nájomnom vzťahu so samotnými poskytovateľmi ambulantnej zdravotnej starostlivosti?“

V rámci uvedenej argumentácie sa žalobca snaží navodiť dojem, že práve on je vlastníkom ambulantného zdravotníckeho zariadenia, ktorý nedisponuje povolením na prevádzkovanie zdravotného zariadenia podľa § 11 ods. 2 písm. a) zákona č. 578/2004 Z.z., ktoré povolenie v zmysle výzvy však žalobca údajne nepotrebuje, nakoľko on sám nie je jeho prevádzkovateľom. Tvrdí, že riadiaci orgán, certifikačný orgán a ani súdy nerozlišujú medzi prevádzkovateľom zdravotníckeho zariadenia a vlastníkom zdravotníckeho zariadenia. S uvedeným dovolací súd nesúhlasí.

Najvyšší súd upriamuje pozornosť na fakt, že žalobca naprieč celým konaním tvrdí, že je vlastníkom budovy zdravotníckeho zariadenia. Podľa § 7 zákona č. 578/2004 Z.z. v znení účinnom ku dňu vyhlásenia Výzvy, Zdravotnícke zariadenie je prevádzkový útvar zriadený na poskytovanie zdravotnej starostlivosti a služieb súvisiacich s poskytovaním zdravotnej starostlivosti. Pre vec je zásadnou práve skutočnosť, že budova zdravotníckeho zariadenia, ktorej podľa katastra nehnuteľností je žalobca vlastníkom, nie je súčasne zdravotníckym zariadením podľa § 7 zákona č. 578/2004 Z.z..

Vo veci konajúce súdy zhodne zdôvodnili, že zdravotnícke zariadenie je možné prevádzkovať len, na základe povolenia a je možné ho vlastníť len vtedy, ak vlastník takýmto povolením disponuje. Infraštruktúra žiadateľa sa stáva súčasťou zdravotníckeho zariadenia podľa zákona č. 578/2004 Z.z., na základe jemu vydaného rozhodnutia o povolení na prevádzku zdravotníckeho zariadenia ambulantnej zdravotnej starostlivosti v zmysle vyššie uvedeného zákona.

Z právnych predpisov uvedených v poznámke č. 1 pod čiarou Výzvy vyplýva, že zdravotnícke zariadenie nie je budova, ale prevádzkový útvar. Rovnako ani zariadenia ambulantnej zdravotnej starostlivosti - ambulancia a poliklinika (na ktoré sa vzťahuje projekt žalobcu), nie sú budovami, pričom zákon ich označuje slovami „základná ucelená jednotka“ a „súbor“. Na uvedenom výklade nič nemení

skutočnosť, že podľa katastra nehnuteľností je žalobca vlastníkom budovy zdravotníckeho a sociálneho zariadenia a že podľa obsahu Výzvy môže prijímateľ zvyšovať výšku nájomného. Z hľadiska Výzvy majú uvedené skutočnosti význam len vtedy, ak je prijímateľ vlastníkom/správcom/nájomcom zdravotníckeho zariadenia, ktorý má povolenie na poskytovanie zdravotnej starostlivosti.

Z obsahu spisu, rozhodnutí súdov a napokon i argumentácie samotného dovolateľa vyplýva, že tento je síce vlastníkom nehnuteľnosti - budovy zdravotníckeho zariadenia v zmysle zápisu v katastri nehnuteľností SR (LV č. XXXX k. ú. Z., v časti stavby je uvedená stavba so súpisným číslom XXX, postavená na pozemku X.), avšak nie je vlastníkom ambulantného zdravotníckeho zariadenia ako prevádzkového útvaru zriadeného na poskytovanie zdravotnej starostlivosti a služieb súvisiacich s poskytovaním zdravotnej starostlivosti podľa § 7 zákona č. 578/2004 Z.z. S ohľadom na tento záver sa javí otázka dovolateľa prinajmenšom ako hypotetická, ktorá nemá, resp. v ďalšom konaní nemôže mať ani vplyv na meritórne rozhodnutie súdov.

14. Žalobca v rámci svojho dovolania ďalej namieta, že jediný dôvod odstúpenia od zmluvy vidí žalovaný v tom, že dovolateľ nedisponuje povolením na prevádzkovanie zdravotného zariadenia podľa § 11 ods. 2 písm. a) zákona č. 578/2004 Z.z., pričom samotné odstúpenie od zmluvy je odôvodnené čl. 9 bod. 2.4. písm. k) prílohy č. 1 Všeobecné zmluvné podmienky (Porušenie, ktoré je považované za nezrovnalosť v zmysle čl. 2 ods. 7 Nariadenia Rady (ES) č. 1083/2006 v platnom znení a poskytovateľ stanoví, že takáto nezrovnalosť sa považuje za podstatné porušenie zmluvy). Dovolateľ ďalej uvádza, že nezrovnalosťou je akékoľvek porušenie ustanovení práva spoločenstva, ktoré vyplýva z konania alebo opomenutia. Tvrdí, že ani konaním ani opomenutím konania neporušil žiadne ustanovenie práva Spoločenstva, čoho dôkazom je Rozhodnutie o schválení NFP zo dňa 25.8.2015. Je podľa dovolateľa rovnako dôležité, že nedošlo ani k porušeniu rozpočtu Európskej únie. Dovolateľ konštatuje, že splnil všetky podmienky a ciele poskytnutia NFP, nepoškodil rozpočet Európskej únie ani Slovenskej republiky, má teda za to, že dôvod na odstúpenie od zmluvy neexistuje. Dôvod, ktorý použil žalovaný je neurčitý a nie sú preukázané porušenia uvedené v čl. 2 ods. 7 Nariadenia Rady ES č. 1083/2006. Odstúpenie od zmluvy tak dovolateľ považuje za neplatné.

15. Najvyšší súd prioritne konštatuje, že vo vzťahu k uvedenej argumentácii nenastolil žalobca žiadnu právnu otázku, a túto nie je možné určiť ani z obsahu ním podaného dovolania. Najvyšší súd dodáva, že hoci dokonalá formulácia dovolacej otázky nie je potrebná (vid. nález Ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 336/2019), spôsob, akým sa s touto povinnosťou vysporiadal dovolateľ, nemožno akceptovať. Dovolací súd aj s poukazom na nález ústavného súdu z 10. apríla 2024, sp. zn. III. ÚS 613/2023 uvádza, že „požiadavka na snahu autenticky porozumieť obsahu dovolania, nepopiera povinnosť dovolateľa (zastúpeného povinne advokátom) primerane sformulovať dôvody dovolania tak, aby rešpektovali požiadavky na jeho prípustnosť vyplývajúce z CSP (vid' bod 31. nálezu)“.

16. Dovolací súd vo vzťahu k argumentácii dovolateľa a ním tvrdenému nesprávnemu právnemu posúdeniu veci zo strany vo veci konajúcich súdov opätovne pripomína, že predpokladom prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP, je sformulovanie právnej otázky dovolateľom, ktorá podľa jeho názoru v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená, pričom musí ísť o takú právnu otázku, ktorá je pre rozhodnutie vo veci samej kľúčová. Právna otázka relevantná podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP musí byť procesnou stranou v dovolaní vymedzená jasným, určitým a zrozumiteľným spôsobom, ktorý umožňuje posúdiť prípustnosť dovolania. Aj v tomto prípade platí, že samotná polemika dovolateľa s právnymi závermi odvolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo len kritika toho, ako odvolací súd rozhodol, nezodpovedajú významovo kritériu uvedenému v § 421 ods. 1 písm. b) CSP. Dovolací súd nemôže svoje rozhodnutie založiť na domnienkach alebo predpokladoch o tom, ktorú právnu otázku má dovolateľ na mysli.

17. V tejto súvislosti dovolací súd akcentuje nález Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „ústavný súd“) z 30.9.2021, sp. zn. II. ÚS 291/2021, ktorým ústavný súd zrušil uznesenie najvyššieho súdu zo dňa 24. septembra 2020, sp. zn. 2Obdo/26/2019, dôvodiac: „Ústavný súd po posúdení veci nespochybnil, že otázka či sú splnené podmienky na uskutočnenie dovolacieho konania, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu, avšak podľa jeho názoru v danej právnej veci najvyšší súd

neprípustným spôsobom vyabstrahoval z dovolania právnu otázku, ktorá z neho nevyplyva, ani ju z dovolania ako celku nemožno vyvodiť. Ústavný súd napokon z dovolania, ktoré tvorilo prílohu ústavnej sťažnosti zistil, že právna otázka v dovolaní úplne absentuje, dovolateľ nemal na čo nadviazať a ani netvrdil, že sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, že v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola absentujúca otázka vyriešená alebo je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (bod 34 nálezu).“ (2Obdo/19/2024)

18. Na doplnenie dovolací súd uvádza, ak má riešiť právnu otázku (teda v žiadnom prípade nie skutkovú otázku), ktorou sa dovolací súd ešte nezaoberal (§ 421 ods. 1 písm. b/ CSP), tak v zmysle vyššie citovaných zákonných ustanovení je povinnosťou dovolateľa ako procesnej strany a/ konkretizovať právnu otázku riešenú odvolacím súdom a uviesť, ako ju riešil odvolací súd a b/ uviesť, ako mala byť táto otázka správne riešená (viď uznesenie NS SR z 22.02.2018, sp. zn. 3Cdo/146/2017).

Prípustnosť dovolania podľa ustanovenia § 421 ods. 1 CSP nemôže byť daná, ak je zamerané na riešenie skutkových, a nie právnych otázok. Predmetný záver zaujatý dovolacím súdom vo svojich skorších rozhodnutiach (v podrobnostiach viď aj 1Obdo/45/2017, 4Obdo/45/2017 a 5Obdo/22/2017) je aktuálny v rozhodovanej veci. Vo veci konajúci senát dovolacieho súdu na ňom zotrváva a nevidí rozumný dôvod, aby sa od neho odklonil.

Osobitne dáva dovolací súd do pozornosti uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“ v príslušnom gramatickom tvare) z 5. septembra 2018, sp. zn. II. ÚS 416/2018, ktorým bolo úspešne podrobené testu ústavnosti uznesenie najvyššieho súdu z 25. apríla 2018, sp. zn. 5Obdo/22/2017, a v ktorom ústavný súd skonštatoval, že: „mu nepatrí nahrádzať právne názory najvyššieho súdu a pokiaľ závery najvyššieho súdu v otázke prípustnosti dovolania vzhľadom na skutkový stav nie sú zjavne svojvoľné alebo nelogické, či z iného dôvodu ústavne neudržateľné, ústavný súd nemá dôvod do právomoci najvyššieho súdu v otázke ustálenia prípustnosti dovolania na základe prítomnosti zákonom predpokladaného dovolacieho dôvodu zasahovať“.

19. V kontexte k dovolacím námietkam žalobcu považuje najvyšší súd za dôležité upozorniť na skutočnosť, že odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil so skutkovými zisteniami súdu prvej inštancie a rozhodnutie ako vecne správne potvrdil podľa § 387 CSP. Konanie pred súdom prvej inštancie a pred odvolacím súdom tvorí jeden celok a určujúca späťnosť rozsudku odvolacieho súdu s potvrdzovaným rozsudkom vytvára ich jednotu (2Obdo/64/2021). V rámci nastolenej argumentácie dovolateľa, že nedošlo podľa neho ani k porušeniu rozpočtu Európskej únie, že splnil všetky podmienky a ciele poskytnutia NFP, nepoškodil rozpočet Európskej únie ani Slovenskej republiky a má teda za to, že dôvod na odstúpenie od zmluvy neexistuje, ktorá argumentácia je iba polemikou so závermi vo veci konajúcich súdov, dovolací súd nanajvýš upriamuje pozornosť na ich odôvodnenia, ktoré zreteľne k pojmu nezrovnalosť poukázali na to, že tieto nezrovnalosti sa môžu vyskytovať na všetkých úrovniach v procese implementácie a finančného riadenia, pokiaľ neboli dodržané podmienky poskytnutia a použitia finančných prostriedkov NFP. Certifikačné overovanie je proces, ktorý vykonáva certifikačný orgán v rámci svojich kompetencií s cieľom presvedčiť sa o správnosti, zákonnosti, oprávnenosti a overiteľnosti výdavkov, ako aj správnosti a zákonnosti postupu riadiaceho orgánu a platobnej jednotky pri realizácii príspevku. Je zrejmé, že žalovaný má pri poskytovaní NFP dvojaké právne postavenie, keď na jednej strane je zmluvnou stranou Zmluvy o NFP a na druhej strane tzv. riadiacim orgánom, zodpovedajúcim za poskytnutie NFP ako verejných finančných prostriedkov. Súčasne však Zmluva o NFP zakladá na jednej strane súkromno-právny vzťah založený podľa Obchodného zákonníka, avšak vzhľadom na povahu obsah tejto Zmluvy, ako aj vzhľadom na celkovú právnu úpravu a poskytnutiu NFP sú v danom právnom vzťahu nepochybne prvky verejného, konkrétne finančného práva. Súd prvej inštancie sa ako rozhodujúcou zaoberal otázkou, či od zmluvy o poskytnutí NFP bolo možné odstúpiť a dospel k záveru, že odstúpenie od predmetnej zmluvy bolo vykonané platne. Odvolací súd tiež súhlasil so žalobcom, že uzatvoreníu zmluvy o poskytnutí NFP predchádzalo posúdenie žiadosti žalobcu, pričom žalovaný dňa 25.8.2015 vydal Rozhodnutie o schválení žiadosti. Vydané rozhodnutie ako aj uzatvorenie zmluvy však podľa súdov nebránilo tomu, aby boli kontrolované procesy a postupy zo strany riadiaceho orgánu (žalovaného) certifikačným orgánom, ktorým je Ministerstvo financií SR. Z ustanovenia § 9 zákona 292/2014 Z.z. o príspevku poskytovanom z európskych štrukturálnych a investičných fondov vyplýva zákonné oprávnenie certifikačného orgánu kontrolovať aj postup riadiaceho orgánu a v prípade, že zistí

nedostatky môže pozastaviť žiadosti o platbu. Na tento proces nemá vplyv vydané Rozhodnutie o schválení žiadosti, súd v tomto konaní rozhodnutie nepreskúmava, iba posudzuje, či zistené nedostatky mohli byť dôvodom na odstúpenie od zmluvy. Kompetencia riadiaceho orgánu nevylučuje možnosť, že certifikačný orgán posúdi podmienky inak, ako to urobil poskytovateľ, ktorý je zároveň riadiacim orgánom. V opačnom prípade by bola popretá kontrolná funkcia certifikačného orgánu.

20. Najvyšší súd záverom zdôrazňuje, že žalobca vo vzťahu k svojim tvrdeniam uvedeným v bode 14. tohto uznesenia, nevymedzil žiadnu právnu otázku významnú pre rozhodnutie odvolacieho súdu a túto otázku nemožno ani z obsahu dovolania zistiť. Dovolateľ sa v podstate zaoberal len vecnou správnosťou resp. nesprávnosťou viacerých právnych záverov súdov v kontexte s právnym posúdením prejednávanej veci.

Dovolací súd opätovne zdôrazňuje, že nemôže namiesto dovolateľa vytvárať vlastnú právnu argumentáciu vyvodením z možnej nespokojnosti dovolateľa s rozhodnutím odvolacieho súdu. V takom prípade by totiž uskutočnil procesne neprípustný bezbrehý dovolací prieskum priečiaci sa nielen koncepcii právnej úpravy dovolania v Civilnom sporovom poriadku, účelu ustanovenia § 421 ods. 1 CSP, ale aj princípu rovnosti zbraní a kontradiktórnosti konania, keďže jeho rozhodnutie by bolo založené na iných skutočnostiach, ako boli tvrdené dovolateľom a ku ktorým mala možnosť vyjadriť sa protistrana vo svojom vyjadrení k dovolaniu. Z obsahu uvedenej časti dovolania je zrejmé, že žalobca v zásade nevytýka súdom nižšej inštancie nesprávne právne posúdenie t. j. výklad alebo aplikáciu konkrétnych právnych predpisov), ale vyjadruje všeobecnú nespokojnosť s rozhodnutiami konajúcich súdov, ktoré boli vydané v jeho neprospech, a spochybňuje ich skutkové (nie právne) závery.

21. Najvyšší súd Slovenskej republiky v zmysle uvedeného záverom uvádza, že prípustnosť dovolania žalobcu ani podľa ust. § 421 ods. 1 písm. b) CSP, nie je procesne daná.

22. So zreteľom na uvedené dovolací súd dospel k záveru, že v posudzovanom prípade dovolateľom vytýkané vady nezakladajú prípustnosť mimoriadneho opravného prostriedku v zmysle ust. § 421 ods. 1 písm. b) CSP. Z uvedeného dôvodu dovolací súd dovolanie podľa ust. § 447 písm. c) CSP odmietol ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je procesne prípustné.

23. O trovách odvolacieho konania rozhodol najvyšší súd podľa § 453 ods. 1 CSP, v spojení s § 255 ods. 1 CSP.

24. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

